

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116223637
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116223637.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Michala Novotného v právnej veci žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovaným: 1/ G. K., nar. XX. K. XXXX, bytom O., t. č. bytom T. X a 2/ C. K., nar. XX. I. XXXX, bytom O. XXX, o 11.259,57 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 10. januára 2019 č. k. 11Csp/141/2016-89, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovaným 1/ a 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 11Csp/141/2016-89 súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 7.699,69 eur spolu s úrokom z omeškania do 3.10.2016 vo výške 214,78 eur a úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 7.699,69 eur od 4.10.2016 do zaplatenia, to všetko do 75 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36 % (výrok III.). Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 232 ods. 1 a 2, § 251, § 252 ods. 1 a 2, § 257, § 290, § 297 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 1. júla 2016, ďalej len „C. s. p.“), § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 488, § 489, § 497, § 517, § 565 O. z. (zákon č. 46/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), § 502 Obch.z. (zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), § 1 ods. 2 a 3 písm. d), § 2 písm. d), g), h) a i), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1 až 4 ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy).

2. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako dlžníci uzavreli dňa 25.11.2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 14.000 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 10,90 %, RPMN vo výške 13,95 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 11,66 %, pričom celková suma, ktorú musia dlžníci zaplatiť bola uvedená vo výške 21.332,06 eur. Žalovaní sa zaviazali splácať úver v 84 mesačných splátkach vo výške 250,62 eur, pričom prvá splátka bola splatná dňa 25.12.2011 a posledná splátka dňa 25.11.2018. Z dôvodu porušovania povinnosti žalovaných splácať úver riadne, žalobca úver predčasne zosplatnil ku dňu 14.4.2014, ktoré skutkové tvrdenie žalobcu v konaní nebolo sporným. Žalovaní na predmetný úver zaplatili celkom sumu 6.300,31 eur, ktoré skutkové tvrdenie žalobcu žalovaní nepopreli, keď zároveň nepreukázali, že by na zmluvu uhradili viac. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O. z. zákona č. 129/2010 Z.

z., zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaní vystupovali ako spotrebitelia, pretože im bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. O. z. prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa.

3. Nakoľko zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 250,62 eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ak by sa i požadovaný údaj uvádzal vo všeobecných obchodných podmienkach, uvedené by nepostačovalo, pretože z dôvodu, že ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy, kde uvedený nie je. Ďalej je v zmluve nesprávne uvedená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a to údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj je uvedený vo výške 21.332,06 eur. Tento údaj však ani nezodpovedá násobku výšky splátky a počtu splátok (250,62 eura x 84) vrátane poplatku za spracovanie úveru (280 eur) a zároveň nezohľadňuje poplatky za zabezpečenie poistenia (9,44 eur mesačne), hoci bez poistenia nebolo možné zmluvu uzavrieť (viď označenie zmluvy, ako aj čl. VI. zmluvy), a preto mali byť poplatky zahrnuté do celkovej čiastky (§ 2 ods. 1 písm. h/ a g/ ZoSÚ), z ktorých dôvodov nie je možné považovať údaj o celkovej čiastke za v zmluve uvedený. Ďalej súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keď tento údaj je uvedený vo výške 13,95 %, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd prvej inštancie pre výpočet použil vzorec podľa prílohy č. 2 ZoSÚ uvedený v odseku 18. odôvodnenia rozsudku, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 14,60 %. Súd mal za to, že pri výpočte bolo potrebné vychádzať z výšky splátky vrátane poplatku za poistenie (viď § 2 ods. 1 písm. i/ a g/ ZoSÚ), nakoľko poistenie nebolo individuálne dojednané, pričom žalovaní nemali možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia (viď označenie zmluvy, ako aj čl. VI. zmluvy). Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (správny údaj je vyšší), nastáva dôsledok v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, t. j. spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovaným považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru (a to ako vyčísleného, tak ani uplatneného po zosplatnení), poplatkov za poistenie, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaných. Keďže žalovaní z poskytnutého úveru vo výške 14.000 eur zaplatili celkom sumu 6.300,31 eur, ktorú bolo potrebné započítať iba na istinu, súd im vo výroku I. rozsudku uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne zostávajúcu sumu vo výške 7.699,69 eur a vo zvyšku žalobu vo výroku II. rozsudku ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 1/ a 2/ na plnenie spoločne a nerozdielne, pretože išlo o ich spoločný záväzok zo zmluvy o úvere, a teda vystupujú voči žalobcovi ako solidárni dlžníci. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania z jednotlivých splátok vyčíslený v žalobe a to od 25.10.2013 do 3.10.2016 spolu v celkovej sume 214,78 eur. Uvedenú sumu úrokov z omeškania súd žalobcovi priznal, keď žalovaní omeškание s jednotlivými splátkami ani sumu vyčísleného úroku z omeškania ku dňu 3.10.2016 nespochybnili a zároveň žalobca pri výpočte vychádzal z nižšieho úroku z omeškania ako mal nárok (namiesto 8,50 % ročne - 1 % ročne), keď s poukazom na prechodné ustanovenie § 10c v spojení s § 3 ods. 1 (v znení účinnom do 31.1.2013) nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. by mal žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Okrem vyčísleného úroku z omeškania vo výške 214,78 eur súd žalobcovi priznal následne aj úrok z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy dlžnej istiny 7.699,69 eur od 4.10.2016 (deň po vyčíslení úroku z omeškania) do zaplatenia. Žalobca si i tu uplatnil úrok z omeškania v nižšej výške ako mal nárok, nakoľko však súd nemôže prekročiť žalobu a priznať viac, súd žalobcovi priznal iba uplatnený úrok z omeškania.

4. Pokiaľ ide o zmluvný úrok po zosplatnení súd prvej inštancie uzavrel, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Za čas po splatnosti úveru má teda veriteľ právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecným záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p., keď žalobcovi bola z uplatnenej istiny priznaná suma 7.699,69 eur s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 68 % a hrubý úspech žalovaných 32 %, a teda konečný čistý úspech žalobcu je 36 % (68-32).

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca s návrhom na zmenu tak, že žalovaným 1/ a 2/ uloží povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu 11.259,57 eur, úroky za obdobie do 3.10.2016 vo výške 3.668,07 eur, úroky z omeškania za obdobie do 3.10.2016 vo výške 214,78 eur, úroky vo výške 10,90 % ročne zo sumy 11.259,57 eur od 4.10.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 1 % ročne zo sumy 11.259,57 eur od 4.10.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca má za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a písm. h) C. s. p.

7. Žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, na základe ktorých posúdil spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom ako veriteľom žalovaným ako spotrebiteľmi za bezúročný a bez poplatkov. Splácanie predmetného úveru bolo dojednané formou anuitných splátok, ktorých výška sa počas celého konania nemení a ktoré v sebe zahŕňajú splátky časti úroku aj časť istiny. Celková výška úroku, ktorý sa žalovaní zaviazali počas trvania zmluvy splatiť je preto v zmluve zrozumiteľne vyjadrená. V tejto súvislosti poukazuje na čl. 10 ods. 2 písm. h), písm. i) Smernice EP a Rady 2008/48/ES. Nesprávny je preto záver súdu prvej inštancie o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Pokiaľ ide o ďalšiu vytykanú vadu súdom prvej inštancie, a to absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, t. j. adresu na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu, tu žalobca poukazuje na to, že zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 25.11.2011, kedy platná právna úprava vyžadovala v zmluve uviesť len adresu predávajúceho, teda nie veriteľa. Zároveň uvádza, že adresa na podanie reklamácie a sťažnosti je v prípade žalobcu rovnaká ako adresa jej sídla uvedená v záhlaví. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie vytknutú vadu nesprávne uvedenej výšky RPMN, žalobca má za to, že súd prvej inštancie RPMN v napadnutom rozsudku nesprávne vypočítal, nakoľko žalobca pri výpočte RPMN vychádzal rovnako ako súd prvej inštancie z výšky splátky bez poplatku za poistenie. Žalobca sa nestotožňuje ani s názorom súdu prvej inštancie o tom, že poisťná zmluva uzatvorená v súvislosti so zmluvou o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Vzhľadom na samotný názov Zmluvy o úvere a názov čl. IV. muselo byť aj priemernému spotrebiteľovi zrejmé, že spolu so Zmluvou podpisuje i poisťnú zmluvu. To, že uvedená zmluvná podmienka bola vopred pripravená nemá na jej platnosť žiaden vplyv. Pre záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky nepostačuje len poukázať na možnosť, resp. nemožnosť individuálneho dojednanja.

8. Záverom žalobca poukazuje na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie pri posudzovaní zisteného skutkového stavu opomenul svoju povinnosť aplikovať relevantné ustanovenia hmotného práva týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. Súd prvej inštancie tiež nedostatočne odôvodnil záver o nemožnosti priznať zmluvný úrok po zosplatnení.

9. Žalovaní 1/ a 2/ odvolací návrh nepodali a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrili.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré

nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

11. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 11C/141/2016 je žaloba o zaplatenie 11.259 eur a príslušenstva titulom nároku žalobcu na vrátenie nesplateného úveru s príslušenstvom poskytnutého žalobcom žalovaným 1/ a 2/ na základe Zmluvy o poistenom OTP ideal úvere č. 0002 2002 11 SUR zo dňa 25.11.2011. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 7.699,69 eur spolu s úrokom z omeškania do 3.10.2016 vo výške 214,78 eur a úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 7.699,69 eur od 4.10.2016 do zaplatenia, a to všetko do 75 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36 %.

12. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, že predmetný úver je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k), písm. c), nesprávneho určenia RPMN v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, ako aj to, že žalobca nemá nárok na poplatok za poistenie z dôvodu absencie individuálneho dojednanja ako aj nárok na úroky po zosplatnení úveru.

13. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

14. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

15. Ako vyplýva z obsahu spisu, na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 25.11.2011, ktorá je typickou formulárovou zmluvou vopred pripravenou dodávateľom bol žalovaným poskytnutý úver 14.000 eur a žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver vrátiť žalobcovi v 84 pravidelných splátkach po 250,62 eur (viď čl. IV. bod 1 zmluvy) vrátane jednorazového poplatku za spracovanie úveru vo výške 280 eur (vypl. z čl. V. bod I. zmluvy).

16. Predmetný úver má nepochybne spotrebiteľský charakter, pričom žalovaní sú v postavení spotrebiteľov. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, pokiaľ pri právnom posúdení veci aplikoval súvisiace ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a skúmal, či je dotknutá zmluva svojím obsahom v súlade s ustanoveniami citovanej právnej normy, najmä či obsahuje obligatórne náležitosti vyžadované v § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. Súhlasí potom bolo treba so záverom prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru pre absenciu základných náležitostí stanovených v § 9 ods. 2 zákona. Tu však treba dať za pravdu odvolateľovi - žalobcovi, že záver prvoinštančného súdu o absencii náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. nebol správny. Toto konštatovanie odvolacieho súdu však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nakoľko nesprávne posúdenie absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c) a k) ZoSÚ2010 neboli jediným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je vo výroku I. napadnutého rozsudku.

17. Zákonom č. 129/2010 Z. z. bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom

úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ sa musia vnútroštátne ustanovenia v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne sudy teda musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje. Z citovaných zásad tak pre sudy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť.

18. V súvislosti s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa otázkou výkladu tohto ustanovenia opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018 a pod.) a odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach zdieľajúc názor, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

19. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s tým názorom prvoinštančného súdu, podľa ktorého zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Aj nedostatok tejto náležitosti má podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobiť, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo je sankcia pre veriteľa za nedodržanie jeho zákonných povinností. Sankcie sú však tiež predmetom úpravy citovanej smernice 2008/48/ES, ktorá v čl. 23 ods. 1 ustanovuje, že členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice, ktoré musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Aj toto ustanovenie smernice bolo predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý v rozsudku vo veci C-42/15 uviedol, že „sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“. Uvedenie či neuvedenie adresy veriteľa, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť však celkom zjavne nemá vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, takže podľa uvedeného výkladu Súdneho dvora EÚ tak následok v podobe úveru bez úrokov a poplatkov ustanovený pre tento prípad v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno považovať za primeraný, v dôsledku čoho toto ustanovenie odporuje čl. 23 ods. 1 v spojení s čl. 22 ods. 1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. treba teda vykladať tak, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačí uviesť adresu veriteľa v takej podobe, aby na nej bolo možné podať reklamáciu alebo sťažnosť, čiže musí ísť o adresu, na ktorej môže pošta veriteľovi doručiť zásielku, alebo na ktorej možno veriteľa osobne navštíviť s cieľom podať tam reklamáciu alebo sťažnosť. Predmetná úverová zmluva takúto adresu veriteľa obsahuje, čím je naplnená požiadavka § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z.

20. Napriek vyššie uvedenému bolo nutné považovať za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje náležitosť, s absenciou ktorých ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spája práve takúto sankciu. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí podľa § 9 ods. 2 písm. j) cit. zákona totiž aj uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V danom prípade však úverová zmluva neuvádza údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov v správnej výške. Podľa § 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) predstavujú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Zmluva o úvere neobsahuje správu výšky RPMN, táto je v nej uvedená vo výške 13,95 %, avšak po

podrobnom výpočte tak ako to uviedol i súd prvej inštancie v bode 18 odôvodnenie rozsudku (odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na tento správny výpočet bez potreby opätovného opakovania) je skutočná výška RPMN 14,60 % a to z dôvodu, že pri správnom výpočte bolo potrebné vychádzať zo splátky vrátane poistenia. Výška RPMN je celkom zrejme uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, nakoľko je uvedená v podstatne nižšej hodnote, čo v konečnom dôsledku mohlo ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa uzavrieť zmluvu. Súd nespochybňuje oprávnenie veriteľa účtovať si poplatky, avšak tieto je potrebné zahrnúť do RPMN, čo sa ale v tomto prípade nestalo. Vzhľadom na túto zjavnú nesprávnosť sa považuje úver za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.

21. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že po preskúmaní celej zmluvy o úvere vrátane všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru dospel aj odvolací súd k záveru, že zmluva je koncipovaná tak, že je v nej hrubým spôsobom narušená rovnováha medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a zároveň je celá zmluva a všeobecné podmienky koncipované výlučne v prospech veriteľa. Rovnosť a vyváženosť práv a povinností zmluvných strán nie je zmluvou zabezpečená, práve naopak, zmluva v spojitosti so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru obsahuje prakticky len samé povinnosti dlžníka, sankcie za porušenie povinností v neprimeraných výškach a naproti tomu práva a výhody veriteľa. Tak ako správne konštatoval prvoinštančný súd postup žalobcu pri formulovaní zmluvy treba kvalifikovať ako nekalú obchodnú praktiku s poukazom na ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993, ako aj na ust. § 52 a nasl. O. z., pričom takéto praktiky nemôžu požívať právnu ochranu.

22. Tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov nemá žalobca nárok na úroky ani na žiadne poplatky, ale len nárok na vrátenie istiny. Preto v zásade nie je potrebné zaoberať sa argumentmi žalobcu proti niektorým poplatkom, najmä poplatku za poistenie. Len pre poriadok však odvolací súd uvádza, že jeho argumentácia je chybná. Žalobca totiž nedostatočne rozlišuje právne vzťahy, ktoré pri poistení schopnosti splácať úver vznikajú. Podľa § 788 O. z. sa poistnou zmluvou poistiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená, a ten, kto zmluvu s poistiteľom uzavrel, že povinný platiť poistné. Z citovaného ustanovenia je zjavné, že poistnou zmluvou je zmluva medzi poistiteľom a druhou stranou (poistníkom). V prerokúvanej veci však žalobca o sebe netvrdí, že je poistiteľom, v dôsledku čoho ani zmluva medzi ním a žalovanými nemôže byť poistnou zmluvou. Z čl. VI obchodných podmienok pre úver vyplýva, že poistná zmluva je v skutočnosti uzavretá medzi žalobcom ako poistníkom a Groupama životná poisťovňa, a.s. ako poistiteľom a jej predmetom je poistenie schopnosti splácať úver. Postavenie žalovaných ako poistníka v tejto zmluve pritom nie je vôbec nevyhnutnou podmienkou jeho účasti na poistení. Z § 794 O. z. totiž vyplýva, že poistnú zmluvu možno uzavrieť aj v prospech tretej osoby, na ktorú sa primerane použije § 50 O. z. Podľa § 50 ods. 2 O. z. je osoba zo zmluvy oprávnená, keď s ňou prejaví súhlas. Zákon pritom nepredpisuje spôsob tohto súhlasu, možno ho teda dať akýmkoľvek prejavom, z ktorého vyplýva vôľa tejto tretej osoby byť nositeľom práva z tejto zmluvy. V prípade poistenia schopnosti splácať úver môže ísť teda práve o túto formu poistenia, kde poistná zmluva uzavretá medzi žalobcom a poisťovňou je v skutočnosti uzavretá v prospech tretej osoby - jednotlivých klientov žalobcu. Tí voľbou príslušného súboru poistenia v úverovej zmluve a podpisom úverovej zmluvy prejavujú súhlas s poistnou zmluvou, čím sa stanú oprávnenými z poistenia. V prerokúvanej veci z čl. I. a II. zmluvy síce vyplýva, že žalovaní v nej prejavili vôľu pristúpiť k poistnej zmluve, pričom z už cit. oddielu 8 Obchodných podmienok je zjavné, o akú poistnú zmluvu a s kým ide. Tento prejav však nemusí obsahovať podstatné náležitosti poistnej zmluvy podľa § 788 O. z., pretože tento prejav sám nie je poistnou zmluvou; je len prejavom súhlasu s poistnou zmluvou uzavretou už medzi žalobcom a poisťovňou. O tom, že prejav v zmluve o úvere o pristúpení k poistnej zmluve bol daný písomne, niet žiadnych pochyb.

23. Pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k nepriznaniu zmluvného úroku aj po zosplatnení úveru, odvolací súd dodáva:

24. Úrok z úveru po jeho zosplatnení žalobcovi tak aj podľa názoru odvolacieho súdu nepatrí. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo strany veriteľa v zmysle § 565 O. z. zmluva o úvere zaniká, zaniká tak aj povinnosť spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý úver v dohodnutých splátkach a platiť mu z poskytnutej istiny ďalšie úroky dohodnuté v zmluve (ktoré majú akcesorický vzťah k hlavnej zmluve a nemožno ich požadovať za obdobie, v ktorom už zmluva o úvere neexistovala).

25. Tak ako uviedol okresný súd, vychádzajúc z ustanovenia § 503 ods. 1 Obch. z. je záväzok vrátiť úrok splatný „spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky“. Citované ustanovenie podľa názoru súdu vychádza zo zásady, že veriteľ má nárok na úroky ako zmluvnú odplatu za užívanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere. Inak povedané, zmluvná odplata patrí veriteľovi len za čas, počas ktorého dlžník užíva peňažné prostriedky v súlade so zmluvou. V momente, kedy užívanie peňažných prostriedkov zo strany dlžníka je v rozpore so zmluvou (lebo ich nevrátil v lehote splatnosti, či už dohodnutej v zmluve alebo v dôsledku predčasného zosplatnenia), ide o omeškanie upravené osobitnými predpismi, na ktoré sa viažu iné (zákonné) nároky a tieto možno zmluvne upraviť (modifikovať) len v tom rozsahu, v akom to zákon pripúšťa. Opačný výklad by podľa názoru súdu viedol k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu veriteľov poskytujúcich peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere (§ 497 a nasl. Obch. z.) alebo zmluvy o pôžičke (§ 657 a nasl. O. z.) oproti všetkým iným veriteľom peňažných prostriedkov. Maximálna sadzba úrokov z omeškania v spotrebiteľských zmluvách je pritom kogentná a nemožno sa od nej dohodou odchýliť (porov. judikát R 5/2000). Tým, že by sa veriteľovi dovolilo žiadať za dobu omeškania popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky, by sa táto kogentnosť v podstate obchádzala.

26. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor vyslovený Krajským súdom v Prešove v rozsudku z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, v ktorom sa tento odvolací súd nastolenou otázkou priznania úrokov z úveru po zosplatnení istiny podrobne zaoberal a ktorého právnym názorom sa aj tunajší odvolací súd stotožňuje. Uviedol, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ vyvinúť záujem a úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

27. S poukazom na uvedené odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a keďže nezistil ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 1 C. s. p.), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

28. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na to, že judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci. Zároveň do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí aj právo strany konania, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi.

29. V odvolacom konaní fakticky plne úspešným žalovaným vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C. s. p.), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade boli žalovaní 1/ a 2/ v odvolacom konaní pasívni, nevykonali žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnili, ani nevyčísľili a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

30. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyšiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia C. s. p. alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

31. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C. s. p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C. s. p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

32. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).